

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

AHIR,
AVUI,
DEMÀ

Num.

825

19
setembre
2021

La Catequesi i el nou Directori

Lluís Ramis, rector

En començar el nou curs, una de les activitats que ens hem de plantejar a la parròquia és la catequesi. El 23 de març de 2020 el papa Francesc va aprovar el darrer Directori per a la catequesi elaborat pel Pontifici Consell per a la promoció de la nova evangelització, i que substitueix a l'anterior aprovat pel papa Joan Pau II el 15 d'agost de 1997. Per tant, han passat més de 20 anys entre l'un i l'altre.

La catequesi pertany per dret propi a l'ampli procés de renovació que l'Església està cridada a realitzar per ser fidel al mandat de Jesucrist d'anunciar sempre i per tot arreu el seu Evangeli (Mt 28,19). La catequesi participa en la tasca de l'evangelització, segons la seva naturalesa pròpia, perquè la fe pugui ser sostinguda amb una maduració permanent i es tradueixi en l'estil de vida que ha de caracteritzar l'existència del deixeble de Crist. Per això la catequesi està en correlació amb la litúrgia i amb la caritat i així fa visible la unitat profunda de la vida nova que brolla del Baptisme.

El papa Francesc en l'exhortació apostòlica programàtica "Evangelií Gaudium", ha assenyalat algunes característiques pròpies de la catequesi que la vinculen estretament amb l'anunci de l'Evangeli en el món d'avui.

El papa ha insistit en la caràcter "kerigmàtic" de la catequesi (EG 164-166), que vol dir que ha de tocar el cor mateix de la fe i ha de contenir l'essencial del missatge cristià. Ha de ser una catequesi que manifesti l'acció de

l'Esperit Sant i que comunicui l'amor salvífic de Déu en Jesucrist, que continua lliurant-se per donar la plenitud de la vida a cada ésser humà.

Un altre aspecte important de la catequesi segons el papa Francesc (EG 166) és que ha de servir com a iniciació mistagògica, que vol dir que ha d'inserir al creient que la rep en l'experiència viva de la comunitat cristiana, que és el lloc autèntic de la vida de fe.

És a dir, no es tracta de rebre uns coneixements i ja està, sinó de descobrir la persona de Jesús i el seu missatge, afavorir una trobada amb ell com aquells deixebles de Joan (Andreu, el germà de Simó Pere i un altre, el nom del qual desconexim) els quals van passar un dia amb Jesús i al final van poder dir: "Hem trobat el Messies (l'ungit)"; és el que li va dir Andreu al seu germà, i no es va limitar a això, sinó que el va

portar on era Jesús perquè també Pere pogués tenir aquella mateixa experiència (Jn 1,37-42). I es tracta de rebre la catequesi connectada amb la celebració de la fe de la comunitat, que vol dir participar de les seves celebracions litúrgiques, principalment de l'eucaristia, i també d'altres activitats que pugui realitzar la parròquia.

I tot això, per poder descobrir al Senyor, enamorar-nos d'ell i voler seguir-lo formant comunitat cristiana, l'Església.

Us anunciem que comencem la campanya d'inscripció per a la catequesi infantil, per a nens i nenes a partir de 8 anys o d'estar estudiant 3r. de primària.

El plantejament és un trobada setmanal d'una hora, tres trobades amb els pares i missa familiar trimestral. Al cap de dos anys, i si els infants volen, podran participar per primera vegada de la missa amb plenitud, tot combregant Jesús. Si teniu familiars o coneguts amb fills d'aquesta edat, els ho podeu explicar. Es tractaria de fer una preinscripció a la sagristia de dilluns a divendres de 18 a 20h. Més endavant es farà una reunió de pares-mares per decidir el dia i l'hora de la catequesi, etc.

Si algú estigués interessat en algun altre tipus de catequesi, que ho digui al rector, a Mn. Lluís.

Catequesi sobre el "Pare nostre". 12. Perdona'ns els nostres deutes.

Després d'haver demanat a Déu el pa de cada dia, la pregària del "Pare nostre" entra en el camp de les nostres relacions amb els altres. I Jesús ens ensenya a demanar al Pare: «Perdona'ns els nostres deutes, com nosaltres els perdonem als nostres deutors» (Mt 6,12). De la mateixa manera que necessitem el pa, així també necessitem el perdó. I això, cada dia.

El cristià que resa demana en primer lloc a Déu que li siguin perdonats els seus deutes, és a dir els seus pecats, les coses dolentes que fa. Aquesta és la primera veritat de totes les pregàries: ni que fóssim persones perfectes, ni que fóssim sants cristal·lins que mai es desvien de fer el bé, som sempre fills que ho devem tot al Pare. Quina és l'actitud més perillosa de cada vida cristiana? És l'orgull. És l'actitud de qui es posa davant de Déu pensant que sempre té els comptes en ordre amb Ell: l'orgullós creu que tot ho té al seu lloc. Com aquell fariseu de la paràbola, que al temple pensa que prega, però en realitat és lloa a si mateix davant de Déu: "Gràcies, Senyor, perquè no sóc com els altres". I la gent que se sent perfecta, la gent que critica els altres, és gent orgullosa. Ningú de nosaltres és perfecte, ningú. Al contrari el publicà, que era al darrere, al temple, un pecador menyspreat per tots, es deté al llindar del temple, i no se sent digne d'entrar, es confia a la misericòrdia de Déu. I Jesús comenta: «Aquest, a diferència de l'altre, va tornar justificat a casa seva» (Lc 18,14), és a dir perdonat, salvat. Per què? Perquè no era orgullós, perquè reconeixia els seus límits i els seus pecats.

El fariseu i el publicà. Impremta Petithenry, París (1895)

Hi ha pecats que es veuen i pecats que no es veuen. Hi ha pecats evidents que fan soroll, però hi ha també pecats deshonestos, que s'amaguen al cor sense que ni tan sols ens n'adonem. El pitjor d'aquests és la supèrbia que pot infectar també les persones que viuen una vida religiosa intensa. Hi havia una vegada un convent de monges, l'any 1600-1700, famós, en l'època del jansenisme: eren perfectíssimes i es deia d'elles que eren puríssimes com els àngels, però superbes com els dimonis. És una cosa dolenta. El pecat divideix la fraternitat, el pecat ens fa presumir que som millors que els altres, el pecat ens fa creure que som semblants a Déu.

I en canvi davant de Déu tots som pecadors i tenim motiu per donar-nos cops al pit –tots!– com aquell publicà al temple. Sant Joan, en la seva primera Carta, escriu: «Si diem que no tenim pecat, ens enganyem a nosaltres mateixos i la veritat no és en nosaltres» (1 Jn 1,8). Si et vols enganyar a tu mateix, digues que no has pecat: així t'estàs enganyant.

Som deutors perquè en aquesta vida hem rebut tant: l'existència, un pare i una mare, l'amistat, les meravelles de la creació... Tot i que tots passem dies difícils, hem de recordar sempre que la vida és una gràcia, és el miracle que Déu ha extret del no-res.

En segon lloc som deutors perquè, encara que aconseguim estimar, ningú de nosaltres és capaç de fer-ho només amb les seves pròpies forces. L'amor veritable és quan podem estimar, però amb la gràcia de Déu. Cap de nosaltres brilla amb la seva pròpia llum. És el que els teòlegs antics anomenaven un "mysterium lunae" no només en la identitat de l'Església, sinó també en la història de cadascun de nosaltres. Què vol dir aquest "mysterium lunae"? Que és com la lluna, que no té llum pròpia: reflecteix la llum del sol. Nosaltres tampoc no tenim llum pròpia: la llum que tenim és un reflex de la gràcia de Déu, de la llum de Déu. Si estimes és perquè algú, fora de tu, et va somriure quan eres nen, ensenyant-te a respondre amb un somriure. Si estimes és perquè algú al teu costat t'ha despertat a l'amor, fent-te comprendre que en això resideix el sentit de l'existència.

Intentem escoltar la història d'alguna persona que va cometre errors: un presoner, un condemnat, un drogat... coneixem tantes persones que cometen errors en la vida. Sense valorar la responsabilitat, que sempre és personal, pregunta't alguna vegada qui ha de ser acusat pels seus errors, si només la seva consciència, o la història d'odi i d'abandonament que algú porta dintre.

Aquest és el misteri de la lluna: estimem en primer lloc perquè hem estat estimats, perdonem perquè hem estat perdonats. I si algú no ha estat il·luminat per la llum del sol, es torna glaçat com el terreny a l'hivern.

Com no podem reconèixer, en la cadena d'amor que ens precedeix, també la presència provisora de l'amor de Déu? Ningú de nosaltres estima Déu tant com Ell ens ha estimat a nosaltres. Només cal posar-se davant d'un crucifix per captar-ne la desproporció: Ell ens ha estimat i sempre ens estima primer.

Preguem doncs: Senyor, fins i tot el més sant d'entre nosaltres no deixa de ser el teu deutor. Oh Pare, tingues pietat de tots nosaltres!

*Catequesi del Papa Francesc i traducció de Josep M. Torrents.
Publicat a Catalunya Religió.*

Avisos

1. El proper divendres 24 és la solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de Barcelona. Per aquest motiu, el dijous 23 celebrarem la missa anticipada vespertina a les 19h. a la basílica i l'endemà la missa del dia a les 12h., també a la basílica.

2. El dimecres 29 de setembre, festa dels sants arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael, com cada any, tindrà lloc una missa a les 18h. a la basílica, davant la capella de Sant Miquel, organitzada pel Gremi de Revenedors, que d'aquesta manera vol honorar al seu patró. Aquest dia se suspèn la missa de les 19h. i us convidem a venir a la de les 18h.

Horari actual de misses

DIES FEINERS
19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES
19:00 a la Basílica

DIUMENGES
12:00 a la Basílica

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7
SAGRISTIA I DESPATX
Plaça del Pi, 7
08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43
info@basilicadelpi.cat
www.basilicadelpi.cat

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l'indret d'acollida de la parroquia.
Per gestions administratives relacionades amb els sagraments, demaneu cita trucant al 93 318 47 43 o escriviu un e-mail a:
despatx.santamariadelpi@gmail.com